

Директива Ради 2001/55/EC від 20 липня 2001 року про мінімальні стандарти надання тимчасового захисту у разі масового напливу переміщених осіб та про заходи, що сприяють балансу зусиль між державами-членами під час приймання таких осіб і несення пов'язаних із цим наслідків

Документ	Council Directive 2001/55/EC of 20 July 2001 (temporary protection in the event of a mass influx of displaced persons)
Номер	2001/55/EC
Дата	2001-07-20
Орган	Council of the European Union
Мова перекладу	Переклад українською

РАДА ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ,

беручи до уваги Договір про заснування Європейського співтовариства, і зокрема пункт 2(a) і (b) статті 63,

беручи до уваги пропозицію Комісії,

беручи до уваги висновок Європейського парламенту,

беручи до уваги висновок Економічного і соціального комітету,

беручи до уваги висновок Комітету регіонів,

враховуючи таке:

Преамбула

(1) Розроблення спільної політики у сфері притулку, включно зі спільними європейськими механізмами надання притулку, є складовою частиною мети Європейського Союзу щодо поступового створення простору свободи, безпеки та правосуддя, відкритого для тих, хто, будучи змушений обставинами, на законних підставах шукає захисту в Європейському Союзі.

(2) Випадки масового напливу переміщених осіб, які не можуть повернутися до своєї країни походження, стали останніми роками масштабнішими в Європі. У таких випадках може бути необхідно створити виняткові механізми для надання їм негайного тимчасового захисту.

(3) У висновках про осіб, переміщених унаслідок конфлікту в колишній Югославії, ухвалених міністрами, відповідальними за імміграцію, на їхніх зустрічах у Лондоні 30 листопада і 1 грудня 1992 року та в Копенгагені 1 і 2 червня 1993 року,

держави-члени та інституції Співтовариства висловили занепокоєння становищем переміщених осіб.

(4) 25 вересня 1995 року Рада ухвалила Резолюцію про розподіл тягаря щодо приймання та проживання переміщених осіб на тимчасовій основі, а 4 березня 1996 року ухвалила Рішення 96/198/JHA про процедуру оповіщення та надзвичайного реагування для розподілу тягаря щодо приймання та проживання переміщених осіб на тимчасовій основі.

(5) План дій Ради і Комісії від 3 грудня 1998 року передбачає швидке ухвалення відповідно до Амстердамського договору мінімальних стандартів надання тимчасового захисту переміщеним особам з третіх країн, які не можуть повернутися до своєї країни походження, та заходів, що сприяють балансу зусиль між державами-членами під час приймання й несення наслідків приймання переміщених осіб.

(6) 27 травня 1999 року Рада ухвалила висновки про осіб, переміщених з Косова. Ці висновки закликають Комісію та держави-члени врахувати уроки їхнього реагування на кризу в Косові, щоб установити заходи відповідно до Договору.

(7) Європейська рада на своєму спеціальному засіданні в Тампере 15 і 16 жовтня 1999 року визнала необхідність досягнення згоди з питання тимчасового захисту переміщених осіб на основі солідарності між державами-членами.

(8) Тому необхідно встановити мінімальні стандарти надання тимчасового захисту у разі масового напливу переміщених осіб та вжити заходів для сприяння балансу зусиль між державами-членами під час приймання й несення наслідків приймання таких осіб.

(9) Ці стандарти й заходи пов'язані та взаємозалежні з міркувань ефективності, узгодженості та солідарності, зокрема для запобігання ризику вторинних переміщень. Тому вони мають бути ухвалені в єдиному правовому акті.

(10) Такий тимчасовий захист має бути сумісним із міжнародними зобов'язаннями держав-членів щодо біженців. Зокрема, він не повинен передрішати визнання статусу біженця згідно з Женевською конвенцією від 28 липня 1951 року про статус біженців, зміненою Нью-Йоркським протоколом від 31 січня 1967 року, ратифікованим усіма державами-членами.

(11) Мандат Верховного комісара ООН у справах біженців щодо біженців та інших осіб, які потребують міжнародного захисту, має поважатися, і має бути реалізована Декларація № 17, додана до Заключного акту Амстердамського договору, щодо статті 63 Договору про заснування Європейського співтовариства, яка передбачає проведення консультацій з Верховним комісаром ООН у справах біженців.

(12) Держави-члени мають право запроваджувати або зберігати більш сприятливі положення для осіб, які користуються тимчасовим захистом у разі масового напливу переміщених осіб.

(13) З огляду на винятковий характер положень, установлених цією Директивою для врегулювання масового напливу або неминучого масового напливу переміщених осіб з третіх країн, які не можуть повернутися до своєї країни походження, наданий захист має бути обмеженим у часі.

(14) Наявність масового напливу переміщених осіб має встановлюватися Рішенням Ради, яке має бути обов'язковим у всіх державах-членах щодо переміщених осіб, до яких застосовується Рішення. Мають бути також установлені умови припинення дії Рішення.

(15) Мають бути визначені обов'язки держав-членів щодо умов приймання та проживання осіб, які користуються тимчасовим захистом у разі масового напливу переміщених осіб. Ці обов'язки мають бути справедливими та забезпечувати належний рівень захисту для відповідних осіб.

(16) Щодо поводження з особами, які користуються тимчасовим захистом згідно з цією Директивою, держави-члени пов'язані зобов'язаннями за міжнародно-правовими документами, учасниками яких вони є і які забороняють дискримінацію.

(17) Держави-члени мають, узгоджено з Комісією, забезпечити вжиття належних заходів, щоб обробка персональних даних відповідала стандарту захисту Директиви 95/46/ЕС Європейського парламенту і Ради від 24 жовтня 1995 року про захист фізичних осіб щодо обробки персональних даних та про вільне переміщення таких даних.

(18) Мають бути встановлені правила, що регулюють доступ до процедури надання притулку в контексті тимчасового захисту у разі масового напливу переміщених осіб, відповідно до міжнародних зобов'язань держав-членів і з Договором.

(19) Мають бути передбачені принципи та заходи, що регулюють повернення до країни походження, і заходи, яких вживають держави-члени щодо осіб, чий тимчасовий захист припинився.

(20) Має бути передбачений механізм солідарності, покликаний сприяти досягненню балансу зусиль між державами-членами під час приймання й несення наслідків приймання переміщених осіб у разі масового напливу. Механізм має складатися з двох компонентів. Перший — фінансовий, другий стосується фактичного приймання осіб у державах-членах.

(21) Реалізація тимчасового захисту має супроводжуватися адміністративною співпрацею між державами-членами у взаємодії з Комісією.

(22) Необхідно визначити критерії виключення певних осіб із тимчасового захисту у разі масового напливу переміщених осіб.

(23) Оскільки цілі запропонованої дії не можуть бути достатньою мірою досягнуті державами-членами і, отже, з огляду на масштаб чи наслідки запропонованої дії можуть бути краще досягнуті на рівні Співтовариства, Співтовариство може вживати

заходів відповідно до принципу субсидіарності, викладеного у статті 5 Договору. Відповідно до принципу пропорційності, викладеного в цій статті, ця Директива не виходить за межі того, що необхідно для досягнення цих цілей.

(24) Відповідно до статті 3 Протоколу про позицію Сполученого Королівства та Ірландії, доданого до Договору про Європейський Союз і до Договору про заснування Європейського співтовариства, Сполучене Королівство листом від 27 вересня 2000 року повідомило про своє бажання взяти участь в ухваленні та застосуванні цієї Директиви.

(25) Відповідно до статей 1 і 2 Протоколу про позицію Данії, доданого до зазначених Договорів, Данія не бере участі в ухваленні цієї Директиви, не пов'язана нею і не підпадає під її застосування.

УХВАЛИЛА ЦЮ ДИРЕКТИВУ:

ГЛАВА I. Загальні положення

Стаття 1

Мета цієї Директиви — встановити мінімальні стандарти надання тимчасового захисту у разі масового напливу переміщених осіб з третіх країн, які не можуть повернутися до своєї країни походження, і сприяти балансу зусиль між державами-членами під час приймання й несення наслідків приймання таких осіб.

Стаття 2

Для цілей цієї Директиви:

- (а) «тимчасовий захист» означає процедуру виняткового характеру для надання у разі масового напливу або неминучого масового напливу переміщених осіб з третіх країн, які не можуть повернутися до своєї країни походження, негайного і тимчасового захисту таким особам, зокрема якщо існує також ризик того, що система притулку не зможе опрацювати цей наплив без несприятливих наслідків для її ефективної роботи, в інтересах відповідних осіб та інших осіб, які звертаються по захист;
- (b) «Женевська конвенція» означає Конвенцію від 28 липня 1951 року про статус біженців, змінену Нью-Йоркським протоколом від 31 січня 1967 року;
- (c) «переміщені особи» означає громадян третіх країн або осіб без громадянства, які були змушені залишити свою країну чи регіон походження або були евакуйовані, зокрема у відповідь на заклик міжнародних організацій, і не можуть безпечно та на сталій основі повернутися через ситуацію, що переважає в тій країні, і які можуть підпадати під дію статті 1А Женевської конвенції або інших міжнародних чи національних документів, що надають міжнародний захист, зокрема: (i) особи, які втекли із зон збройного конфлікту або повсюдного насильства; (ii) особи, які зазнають серйозного ризику систематичних чи масових порушень прав людини або стали їх жертвами;

- (d) «масовий наплив» означає прибуття до Співтовариства великої кількості переміщених осіб з конкретної країни чи географічного району, незалежно від того, чи було їх прибуття спонтанним або організованим, наприклад через програму евакуації;
- (e) «біженці» означає громадян третіх країн або осіб без громадянства у значенні статті 1А Женевської конвенції;
- (f) «несупроводжувані неповнолітні» означає громадян третіх країн або осіб без громадянства віком до вісімнадцяти років, які прибувають на територію держав-членів без супроводу відповідального за них за законом чи звичаєм дорослого, — доки вони фактично не передані під опіку такої особи, — або неповнолітніх, які залишилися без супроводу після в'їзду на територію держав-членів;
- (g) «посвідка на проживання» означає будь-який дозвіл, виданий органами держави-члена у формі, передбаченій законодавством цієї держави, що дозволяє громадянину третьої країни або особі без громадянства проживати на її території;
- (h) «спонсор» означає громадянина третьої країни, який користується тимчасовим захистом у державі-члені відповідно до рішення, ухваленого згідно зі статтею 5, і бажає возз'єднатися з членами своєї родини.

Стаття 3

1. Тимчасовий захист не передрішає визнання статусу біженця згідно з Женевською конвенцією.
2. Держави-члени застосовують тимчасовий захист з належною повагою до прав людини та основних свобод і до своїх зобов'язань щодо невислання (non-refoulement).
3. Запровадження, реалізація та припинення тимчасового захисту є предметом регулярних консультацій з Управлінням Верховного комісара ООН у справах біженців (УВКБ ООН) та іншими відповідними міжнародними організаціями.
4. Ця Директива не застосовується до осіб, прийнятих за схемами тимчасового захисту до набуття нею чинності.
5. Ця Директива не зачіпає прерогативу держав-членів ухвалювати або зберігати більш сприятливі умови для осіб, охоплених тимчасовим захистом.

ГЛАВА II. Строк і реалізація тимчасового захисту

Стаття 4

1. Без шкоди для статті 6 строк тимчасового захисту становить один рік. Якщо його не припинено на умовах статті 6(1)(b), він автоматично продовжується на шестимісячні періоди на максимальний строк в один рік.
2. Якщо підстави для тимчасового захисту зберігаються, Рада може кваліфікованою більшістю за пропозицією Комісії — яка також розглядає будь-який запит держави-члена про внесення пропозиції до Ради — продовжити цей тимчасовий захист на строк до

одного року.

Стаття 5

1. Наявність масового напливу переміщених осіб встановлюється Рішенням Ради, ухваленим кваліфікованою більшістю за пропозицією Комісії, яка також розглядає будь-який запит держави-члена.
2. Пропозиція Комісії включає щонайменше: (а) опис конкретних груп осіб, до яких застосовуватиметься тимчасовий захист; (b) дату набуття чинності; (c) оцінку масштабу переміщень.
3. Рішення Ради запроваджує тимчасовий захист для переміщених осіб, до яких воно стосується, в усіх державах-членах відповідно до положень цієї Директиви. Рішення включає щонайменше: (а) опис конкретних груп осіб; (b) дату набуття чинності; (c) інформацію від держав-членів про спроможність приймання; (d) інформацію від Комісії, УВКБ ООН та інших організацій.
4. Рішення Ради ґрунтується на: (а) вивченні ситуації та масштабу переміщень; (b) оцінці доцільності встановлення тимчасового захисту; (c) інформації від держав-членів, Комісії, УВКБ ООН та інших організацій.
5. Європейський парламент інформується про Рішення Ради.

Стаття 6

1. Тимчасовий захист припиняється: (а) після досягнення максимального строку; або (b) у будь-який час Рішенням Ради, ухваленим кваліфікованою більшістю за пропозицією Комісії.
2. Рішення Ради ґрунтується на встановленні факту, що ситуація в країні походження дозволяє безпечно і стале повернення осіб, які отримали тимчасовий захист, з належною повагою до прав людини та основних свобод і до зобов'язань держав-членів щодо невислання. Європейський парламент інформується про Рішення Ради.

Стаття 7

1. Держави-члени можуть поширити тимчасовий захист, передбачений цією Директивою, на додаткові категорії переміщених осіб понад тих, до яких застосовується Рішення Ради за статтею 5, якщо вони переміщені з тих самих причин і з тієї самої країни чи регіону походження. Вони негайно повідомляють Раду та Комісію.
2. Положення статей 24, 25 і 26 не застосовуються до використання можливості, зазначеної в параграфі 1, за винятком структурної підтримки в межах Європейського фонду для біженців, заснованого Рішенням 2000/596/EC, на умовах цього Рішення.

ГЛАВА III. Обов'язки держав-членів перед особами, які користуються тимчасовим захистом

Стаття 8

1. Держави-члени вживають необхідних заходів для надання особам, які користуються тимчасовим захистом, посвідок на проживання на весь строк захисту. Для цієї мети видаються документи або інші еквівалентні докази.
2. Незалежно від строку дії посвідок на проживання, поводження, яке надають держави-члени особам, які користуються тимчасовим захистом, не може бути менш сприятливим, ніж передбачено статтями 9–16.
3. Держави-члени за потреби надають особам, які підлягають прийманню для цілей тимчасового захисту, усі можливості для отримання необхідних віз, включно з транзитними. Формальності мають бути зведені до мінімуму з огляду на терміновість ситуації. Візи мають бути безкоштовними або їх вартість зведена до мінімуму.

Стаття 9

Держави-члени надають особам, які користуються тимчасовим захистом, документ мовою, яку вони, ймовірно, розуміють, у якому чітко викладені відповідні положення про тимчасовий захист.

Стаття 10

Для забезпечення ефективного застосування Рішення Ради, зазначеного у статті 5, держави-члени реєструють персональні дані, зазначені в пункті (а) Додатка II, щодо осіб, які користуються тимчасовим захистом на їхній території.

Стаття 11

Держава-член приймає назад особу, яка користується тимчасовим захистом на її території, якщо ця особа залишається на території іншої держави-члена або прагне в'їхати на неї без дозволу впродовж строку, охопленого Рішенням Ради за статтею 5. Держави-члени можуть на основі двосторонньої угоди вирішити, що ця стаття не застосовується.

Стаття 12

Держави-члени дозволяють особам, які користуються тимчасовим захистом, на строк, що не перевищує строку тимчасового захисту, займатися найманою або самостійною трудовою діяльністю з урахуванням правил, застосовних до професії, а також брати участь в освіті для дорослих, професійному навчанні та практичній підготовці на робочому місці. З міркувань політики ринку праці держави-члени можуть надавати пріоритет громадянам ЄС і держав, пов'язаних Угодою про Європейський економічний простір, а також законно проживаючим громадянам третіх країн, які отримують допомогу по безробіттю. Застосовується загальне чинне в державах-членах законодавство про оплату праці, доступ до систем соціального забезпечення та інші умови зайнятості.

Стаття 13

1. Держави-члени забезпечують особам, які користуються тимчасовим захистом, доступ до належного житла або, за потреби, надають засоби для його отримання.

2. Держави-члени передбачають, щоб особи, які користуються тимчасовим захистом, отримували необхідну допомогу у вигляді соціального забезпечення та засобів до існування, якщо в них недостатньо ресурсів, а також медичну допомогу. Без шкоди для параграфу 4, необхідна для медичної допомоги підтримка включає щонайменше екстрену допомогу та базове лікування хвороб.

3. Якщо особи, які користуються тимчасовим захистом, зайняті найманою або самостійною трудовою діяльністю, під час визначення пропонованого рівня допомоги враховується їх спроможність задовольняти власні потреби.

4. Держави-члени надають необхідну медичну або іншу допомогу особам з особливими потребами, таким як несупроводжувані неповнолітні або особи, які зазнали катувань, зґвалтування чи інших серйозних форм психологічного, фізичного або сексуального насильства.

Стаття 14

1. Держави-члени надають особам молодше 18 років, які користуються тимчасовим захистом, доступ до системи освіти на тих самих умовах, що й громадянам приймаючої держави-члена. Держави-члени можуть установити, що такий доступ обмежується державною системою освіти.

2. Держави-члени можуть дозволити дорослим, які користуються тимчасовим захистом, доступ до загальної системи освіти.

Стаття 15

1. Для цілей цієї статті у випадках, коли родини вже існували в країні походження та були розділені внаслідок обставин масового напливу, частиною родини вважаються: (а) чоловік/дружина спонсора або його/її партнер, який не перебуває у шлюбі, у сталих стосунках, якщо законодавство чи практика відповідної держави-члена розглядає пари, що не перебувають у шлюбі, порівнянно з подружніми; неповнолітні діти спонсора або його/її чоловіка/дружини, які не перебувають у шлюбі, народжені у шлюбі, поза шлюбом або усиновлені; (б) інші близькі родичі, які проживали разом як частина родини під час подій, що призвели до масового напливу, і повністю або переважно перебували на утриманні спонсора.

2. Якщо розділені члени родини користуються тимчасовим захистом у різних державах-членах, держави-члени возз'єднують членів родини, які підпадають під опис параграфу 1(а), з урахуванням їх бажання. Держави-члени можуть возз'єднати членів родини, які підпадають під параграф 1(б), враховуючи в кожному випадку надзвичайні труднощі за відсутності возз'єднання.

3. Якщо спонсор користується тимчасовим захистом в одній державі-члені, а один або кілька членів родини ще не в державі-члені, держава-член, де спонсор користується захистом, возз'єднує з ним членів родини, які потребують захисту і підпадають під параграф 1(а); і може возз'єднати тих, хто підпадає під параграф 1(б).

4. Застосовуючи цю статтю, держави-члени враховують найкращі інтереси дитини.
5. Відповідні держави-члени вирішують, з урахуванням статей 25 і 26, у якій державі-члені відбудеться возз'єднання.
6. Возз'єднаним членам родини надаються посвідки на проживання в межах тимчасового захисту. Переведення членів родини на територію іншої держави-члена з метою возз'єднання за параграфом 2 спричиняє відкликання виданих посвідок і припинення зобов'язань у державі виїзду.
7. Практична реалізація цієї статті може передбачати співпрацю з відповідними міжнародними організаціями.
8. Держава-член на запит іншої держави-члена надає інформацію, зазначену в Додатку II, необхідну для розгляду питання за цією статтею.

Стаття 16

1. Держави-члени якнайшвидше вживають заходів для забезпечення необхідного представництва несупроводжуваних неповнолітніх, які користуються тимчасовим захистом, через законну опіку або, за потреби, через організацію, відповідальну за догляд і благополуччя неповнолітніх, або через інше належне представництво.
2. У період тимчасового захисту держави-члени забезпечують розміщення несупроводжуваних неповнолітніх: (a) з дорослими родичами; (b) у прийомній родині; (c) у центрах приймання зі спеціальними умовами для неповнолітніх або в іншому придатному житлі; (d) з особою, яка піклувалася про дитину під час втечі. Держави-члени вживають необхідних заходів для забезпечення розміщення. Думка дитини враховується відповідно до її віку та зрілості.

ГЛАВА IV. Доступ до процедури надання притулку в контексті тимчасового захисту

Стаття 17

1. Особи, які користуються тимчасовим захистом, повинні мати змогу подати клопотання про надання притулку в будь-який час.
2. Розгляд будь-якого клопотання про притулок, не завершеного до закінчення строку тимчасового захисту, завершується після закінчення цього строку.

Стаття 18

Застосовуються критерії та механізми визначення того, яка держава-член відповідальна за розгляд клопотання про притулок. Зокрема, державою-членом, відповідальною за розгляд клопотання, поданого особою, яка користується тимчасовим захистом згідно з цією Директивою, є держава-член, яка прийняла її переведення на свою територію.

Стаття 19

1. Держави-члени можуть передбачити, що тимчасовий захист не може використовуватися одночасно зі статусом шукача притулку під час розгляду клопотань.
2. Якщо після розгляду клопотання статус біженця або, за потреби, інший захист не надано особі, яка має право на тимчасовий захист або користується ним, держави-члени, без шкоди для статті 28, передбачають, щоб така особа користувалася або продовжувала користуватися тимчасовим захистом упродовж решти строку захисту.

ГЛАВА V. Повернення та заходи після припинення тимчасового захисту

Стаття 20

Після закінчення тимчасового захисту застосовується загальне законодавство про захист та про іноземців у державах-членах, без шкоди для статей 21, 22 і 23.

Стаття 21

1. Держави-члени вживають заходів для забезпечення можливості добровільного повернення осіб, які користуються тимчасовим захистом або чий захист припинився. Держави-члени забезпечують, щоб положення про добровільне повернення полегшували його з повагою до людської гідності, і щоб рішення про повернення ухвалювалося за повного знання фактів. Держави-члени можуть передбачити ознайомчі поїздки.
2. Поки тимчасовий захист не припинився, держави-члени, виходячи з обставин у країні походження, прихильно розглядають прохання про повернення до приймаючої держави-члена від осіб, які користувалися тимчасовим захистом і здійснили право на добровільне повернення.
3. Після закінчення тимчасового захисту держави-члени можуть передбачити індивідуальне продовження обов'язків за Главою III для осіб, охоплених тимчасовим захистом і які беруть участь у програмі добровільного повернення, до дати повернення.

Стаття 22

1. Держави-члени вживають заходів для забезпечення того, щоб примусове повернення осіб, чий тимчасовий захист припинився і які не мають права на приймання, здійснювалося з належною повагою до людської гідності.
2. У випадках примусового повернення держави-члени враховують будь-які вагомі гуманітарні причини, які можуть зробити повернення неможливим або необґрунтованим у конкретних випадках.

Стаття 23

1. Держави-члени вживають необхідних заходів щодо умов проживання осіб, які користувалися тимчасовим захистом і які за станом здоров'я не можуть розумно здійснювати поїздку; наприклад, якщо переривання лікування завдасть серйозної шкоди. Вони не підлягають висланню, поки зберігається така ситуація.

2. Держави-члени можуть дозволити родинам, діти яких є неповнолітніми та відвідують школу в державі-члені, користуватися умовами проживання, що дозволяють відповідним дітям завершити поточний навчальний період.

ГЛАВА VI. Солідарність

Стаття 24

Заходи, передбачені цією Директивою, користуються підтримкою Європейського фонду для біженців, заснованого Рішенням 2000/596/EC, на умовах цього Рішення.

Стаття 25

1. Держави-члени приймають осіб, які мають право на тимчасовий захист, у дусі солідарності Співтовариства. Вони зазначають — у цифрах або в загальних рисах — свою спроможність приймати таких осіб. Ця інформація викладається в Рішенні Ради за статтею 5. Після ухвалення Рішення держави-члени можуть зазначити додаткову спроможність приймання, повідомивши Раду та Комісію. Ця інформація оперативно передається УВКБ ООН.

2. Відповідні держави-члени у співпраці з компетентними міжнародними організаціями забезпечують, щоб особи, визначені в Рішенні Ради за статтею 5, які ще не прибули до Співтовариства, висловили своє бажання бути прийнятими на їхню територію.

3. Якщо кількість осіб, які мають право на тимчасовий захист унаслідок раптового та масового напливу, перевищує спроможність приймання за параграфом 1, Рада в терміновому порядку розглядає ситуацію та вживає належних заходів, включно з рекомендацією додаткової підтримки для постраждалих держав-членів.

Стаття 26

1. Упродовж строку тимчасового захисту держави-члени співпрацюють одна з одною щодо переведення місця проживання осіб, які користуються тимчасовим захистом, з однієї держави-члена до іншої за згодою відповідних осіб.

2. Держава-член повідомляє запити про переведення іншим державам-членам і повідомляє Комісію та УВКБ ООН. Держави-члени інформують запитувачу державу-члена про свою спроможність прийняти переведених осіб.

3. Держава-член на запит іншої держави-члена надає інформацію, зазначену в Додатку II, необхідну для розгляду питання за цією статтею.

4. У разі переведення з однієї держави-члена до іншої посвідка на проживання в державі виїзду закінчується, а зобов'язання щодо тимчасового захисту в державі виїзду припиняються. Нова приймаюча держава-член надає тимчасовий захист відповідним особам.

5. Держави-члени використовують зразок перепустки, зазначений у Додатку I, для переведень осіб, які користуються тимчасовим захистом, між державами-членами.

ГЛАВА VII. Адміністративна співпраця

Стаття 27

1. Для цілей адміністративної співпраці, необхідної для реалізації тимчасового захисту, кожна держава-член призначає національний контактний пункт, адресу якого повідомляє іншим державам-членам і Комісії. Держави-члени у взаємодії з Комісією вживають усіх належних заходів для встановлення прямої співпраці та обміну інформацією між компетентними органами.
2. Держави-члени регулярно і якнайшвидше повідомляють дані про кількість осіб, які користуються тимчасовим захистом, і повну інформацію про національні закони, підзаконні акти та адміністративні положення щодо реалізації тимчасового захисту.

ГЛАВА VIII. Особливі положення

Стаття 28

1. Держави-члени можуть виключити особу з тимчасового захисту, якщо: (a) є серйозні підстави вважати, що: (i) вона вчинила злочин проти миру, воєнний злочин або злочин проти людяності, як їх визначено в міжнародних документах; (ii) вона вчинила серйозний неполітичний злочин за межами приймаючої держави-члена до допуску як особи, яка користується тимчасовим захистом; тяжкість очікуваного переслідування зіставляється з характером злочину; особливо жорстокі дії, навіть учинені з нібито політичною метою, можуть кваліфікуватися як серйозні неполітичні злочини; це стосується як виконавців, так і підбурювачів; (iii) вона винна у діях, що суперечать цілям і принципам ООН; (b) є розумні підстави вважати її небезпечною для безпеки приймаючої держави-члена або, будучи засудженою остаточним вироком за особливо тяжкий злочин, вона небезпечна для суспільства приймаючої держави-члена.
2. Підстави для виключення за параграфом 1 базуються виключно на особистій поведінці відповідної особи. Рішення або заходи щодо виключення ґрунтуються на принципі пропорційності.

ГЛАВА IX. Прикінцеві положення

Стаття 29

Особи, виключені державою-членом із користування тимчасовим захистом або з возз'єднання родини, мають право оскаржити це в судовому порядку у відповідній державі-члені.

Стаття 30

Держави-члени встановлюють правила про санкції, застосовні до порушень національних положень, ухвалених на виконання цієї Директиви, і вживають усіх необхідних заходів для їх застосування. Передбачені санкції мають бути ефективними, співмірними та стримувальними.

Стаття 31

1. Не пізніше ніж через два роки після дати, зазначеної у статті 32, Комісія звітує перед Європейським парламентом і Радою про застосування цієї Директиви в державах-членах і пропонує будь-які необхідні поправки. Держави-члени надсилають Комісії всю належну інформацію для підготовки цього звіту.

2. Після подання звіту за параграфом 1 Комісія звітує перед Європейським парламентом і Радою про застосування цієї Директиви не рідше одного разу на п'ять років.

Стаття 32

1. Держави-члени вводять у дію закони, підзаконні акти та адміністративні положення, необхідні для дотримання цієї Директиви, не пізніше 31 грудня 2002 року. Вони негайно інформують про це Комісію.

2. Ухвалюючи ці заходи, держави-члени включають до них посилання на цю Директиву або супроводжують їх таким посиланням під час офіційного опублікування. Способи такого посилання встановлюються державами-членами.

Стаття 33

Ця Директива набуває чинності в день її опублікування в «Офіційному віснику Європейських співтовариств».

Стаття 34

Ця Директива адресована державам-членам відповідно до Договору про заснування Європейського співтовариства.

Вчинено у Брюсселі 20 липня 2001 року. За Раду — Голова Й. ВАНДЕ ЛАНОТТЕ (J. VANDE LANOTTE).

ДОДАТОК I. Зразок перепустки

Додаток I до Директиви є стандартним зразком (бланком) перепустки, який держави-члени використовують відповідно до статті 26(5) під час переведення особи, яка користується тимчасовим захистом, з однієї держави-члена до іншої.

В «Офіційному віснику Європейських співтовариств» Додаток I опубліковано у вигляді графічної форми-бланка; окремого нормативного тексту, крім самого зразка, він не містить. Перепустка оформлюється державою-членом і супроводжує переведення особи; вона слугує для ідентифікації особи та підтвердження переведення між державами-членами. Ідентифікаційні дані, що вносяться до перепустки, відповідають переліку Додатка II.

ДОДАТОК II

Інформація, зазначена у статтях 10, 15 і 26 Директиви, включає в необхідному обсязі один або кілька з таких документів чи даних:

- (a) персональні дані відповідної особи (ім'я, громадянство, дата і місце народження, сімейний стан, сімейні зв'язки);
- (b) документи, що посвідчують особу, та проїзні документи відповідної особи;
- (c) документи, що підтверджують сімейні зв'язки (свідоцтво про шлюб, свідоцтво про народження, свідоцтво про усиновлення);
- (d) інша інформація, необхідна для встановлення особи або сімейних зв'язків особи;
- (e) посвідки на проживання, візи або рішення про відмову у видачі посвідки на проживання, видані відповідній особі державою-членом, і документи, що стали підставою для таких рішень;
- (f) заяви про посвідку на проживання та візові заяви, подані відповідною особою та які перебувають на розгляді в державі-члені, і стадія їх розгляду.

Держава-член, що надає інформацію, повідомляє запитуючу державу-члена про будь-яку скориговану інформацію.